

עין משפט ונר מצוה

א נמי' פ"א מה'ל מאכלת אסורות ה'ל ג טו"ע י"ד ס"י טע סע' י"ז

- ב ב מיי' פטו"י טס ה'ל ג טו"ע י"ד סימן ע סעיף ג וס"י פ"א סעיף ה'
- בא ג מיי' פ"ט טס ה'ל ג טו"ע י"ד סימן ט סעיף ה'
- בב ד מיי' פ"ג טס ה'ל ג טו"ע י"ד סימן פ"א סעיף ח'
- בג ה מיי' פ"א טס ה'ל ו'

‏

בב ד מיי' פ"ג טס ה'ל ג טו"ע י"ד סימן פ"א סעיף ח'

בג ה מיי' פ"א טס ה'ל ו'

‏

תורה אור השלם

- אך את זה לא תאכלו ממעלי הגדה ומתפריסי הפריקה תאכלה כי מעלה קדש הוא ופריקה איננו מפרסי טעם הוא לבם. וקרא י"א ד אף את זה לא תאכלו ממעלי הגדה ומתפריסי הפריקה השטוקה את הגגל ואת הארנבת ואת השקנף כי מעלה גרה הקה ופריקה י"א הפריסט ממיאם הם לבם.
- ברמיס ד י את י' אלקיך תיקרא ואתו מעבר ובשמו תשבשב.
- דברמיס ד י אלה הטמאים לבם בכל השקץ כל הנגע בזה במתם יקטנו עד יקשר: וקרא י"א לא ירד בכל אדם נפשח תזבח ואבלת בשר כפרתי י' אלקיך אשר נזק בלד בשר מעריץ הטמא והטהור יאכלנו כבשר וברמיס ד י וי' וי' חלב עוים לחמקף לללם ביקר וחיים לגחורקיי:
- משלי כו כו 7. ואת עשרת חריצי הקלב האלה תביא לשר לאתך ואת אחיך תפקי לשלום ואת ערבכם תקטף שמואל א י"ז 8. ואתר להעילי מיד מעריץ ולהעלתו מן הארץ תהא אל ארץ טובה ורעה אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום בהעני והחתי ודאמרו ודאדור ודחור ודבוביס: שמוט ג ח 9. הוי לב צמא לבו לעימ אשר אין לב ספק לבו שר ואכלו ולבו שברו בלוא ספק ובלוא מזון י' חלב:
- ישעיהו נ"א 10. אך בבור שור או בבור בשב או בבור עז לא תפוק קרש הם את דקם תורק על המזבח ואת חלבם תשפיר אשה לרץ נוחל ליה:

‏

שיטה מקובצת

פ' סד"א הוראית ורמב"א דאית מתי סדרייה תלמיט וכו'. וכו' חלבה זו תמצא פרכא מתוך דב'ֹ אלו טרפות אסורי אסורי לביצת טמאה שרייא מנין שנאמר ואת בני חיינה והוראה למה לי קרא חפוקי ולא תעמא מן הטמא טמא דמחאי טעמא נמי אסריֹ לקמן מי גרגיל של חמור ושמעון בקונטרס דאצטרך קרא לדרקע על ביצת עוף טהור שהיא מותרת שפירא בחלכות (וגדלות פ"ב) וזו הנשה ביצה טהורה גופה מגיל דשרייֹ מדגלי רחמנא ואת הא היננה דביצת עוף טמא אסור מכלל דטהור מותר ואין הלשון משמע כן אלא בעצמו ורמב"א ביצה טמאה אצטרך קרא וי"ל הטעם משום חידוש הוא הא דביצת טהורה שרייה בקראמר הכי גבי חלב הכי אבר מן החי הוא ושרי לכל אפילו בטמאה נמי וביצת עוף טהור דשרייה נפקא לן

מדורשינן בפרק שלוח הן לך ולא לבלבך דמעטנין מינה עוף טהור רובץ על ביצת עוף טמא וניחא וניחא מה השתא הא דאמרינן בסוף אלו טרפות גבי ביצת דשרין שאם תקמה ואכלה לוקה עליה משום שרץ השרין דמשמע הא לא תקמה לא משום דבשרן לא כתיב קרא ואשתי טעמא חידוש כמו טהורה מיהו קשה כיון דביצת השרין לא ילפא מביצת עוף טמא כי"ש ביצת טריפה ובריש מ"י ביצה משמע דאסורה דמאוריֹ וי"ל ה' דילפינן דאמרינן בפרק העור והרוטב דלטומאה בעינן ריקום מדכתיב השרין (שם קרן) וריקא אין ביצת השרין שריקמה דשפיר ליפינן אסור טטומאה כדאשכחן במסכת מעילה בפרק קרשי מבזה דמשוי להו לענין כעדרה ואצ"ל דהשתא איכא חותי דאית מחי ושרי כגון חלב וביצתם מ"מ חשיב להו חידוש שפיר ומשום דאין שניהם באים מחי בענין אחד וכן י"ל גבי דבורים דלקמן דלא דמי לחלב א"צ כיון דכל שאר אבר מן החי אסור מקרי חתי חידוש ועוד היינו יכולים לומר דכל ביצתם מותרים בין טעמא בין דטהור מההוא טעמא דשרייה לקמן הני יאלי דרחמוריה לפי שהוא ורע דאם וכן עוד הבא כנגד פניו של חמור דמסתבר דהיינו טעמא דשרי משום דאיתו משכבת ורע של חמור ונקרש מעצמו ונעשה עור לא שרין ליצירת הולד מידי ולכן מותר מחמתלחתי בא מחמת השכבת ורע דהוי כנבילה שסחרתו ושרי ולבסוף אצ"פ שנקרש ונעשה עור מ"מ מותר הוא כמו אפרוח ביצת טריפה שהוא מותר דכי קא' גביל פרישא בעלמא ורע וכלהו ביצי נמי משי' קאתו מיהו טמאה חתי מביצת טמאה שאסר תלמידי אצטרך קרא ובלתי אצטרך קרא ובלתי ילפינן מינה כדפרשי' ומיהו אין מתיישב טעם או גבי ביצים דכולהו מחמתלחן מעורות בגידין וחשויים כבשר כדוכחו בפרק קמא דביצה כן מצאתי בתוס' כ"י ג' (ו) חור דפרוסא אצטרך וד' ע"כ גבי עור הבא כנגד פניו של חמור כתבו בתוס' כדפי' לעיל ולא נמצא בתוס' שפי' לעיל דבר מזה ובכאן היינו פירושי' ו' חלל במהה טהורה ושרי ודאי אמאי לא ילפינן מדכתיב גבי אפרוחים ויקח חמאה חולב וכדאי ולא האכילם אסור דקיים אבהם כל התורה כולה ואומר ר"י ז"ל דהוי סבור שהם בני נח ולא נצטוו על כן כי א"ז מה' מצות בני נח שקבלו עליהם אחרים (ג) שמעון דאכלו בשר בחלב דאקרא ש"ל הקב"ה כשקבשו שחתן להם הותרה אין אותם ראוים לקבלה שרד שתינוק אדם מבית הספר מביאין לו חלב ואוכל מביאין לו בשר ונותל ידיו אבל אתם אכלתם בשר בחלב כדכתיב ויקח חמאה וחלב. תוס' צינעונו: ו' חריצי גבינן דאקראר ליה ישי לרוד שיוליעם במלחמה לשר האלף ודלמא שימכרם שר האלף לעובדי כוכבים וכי דרכה של מלחמה לחסורא אים נוצים להרוג את העובדי כוכבים וימכר להם דבר מחיה אלא ש"מ לאכילת שר האלף עצמו הביאום: ז' וז"ל דמחאי יתייא דהטמא דכתיב ורע דרשי בת"כ לאסור צירן ורובען ולא מרבה שערותיהן כדאש"ר דרשא אחרייתו וכו' ומיהו אכתי דרשי וכו' ולשם פ"ה ה"א דאיתא דרשה למה לשון חריצי וז"ל ולשם פירשי' וז"ל חריצי ודאי חריצי וכלהו חתי ודרשות שקליהם הם ומרבה כל המחבור לו ופי' ממנו: ז' עיין בהשטות בסוף המסכת: ח' מכאן אתה דן לכל אסורין שבתורה וי"ל עיקר קרא כדאיתא בפרק אלו עוברין וחומי' דעיקר קרא לצירן וכן דרך להביא כמה דברים על סקוק אחד ואף על גב דלא נפקי כללהו מניה כדאמרינן באלו מצאות:

ו: הלוקה עובר חמורו

הטמאים **אסור** צירן ורובען. אי מהטמאים דריש קשה דזהעור והרוטב (וחולין קכב): מוקמינן ליה לעורו כבשרו ובת"כ לא דריש ליה גבי שרצים אלא גבי צהמה טמאה דכתי' טמאים הם לכם ומיהו ע"כ מהטמאים דשרצים דריש כדמוכח פ' העור והרוטב (סס קכ. וסס) צשמעתי דהמחה חלז וגמשו דמייתי ט' על הך דרשא דהטמאים הנך וליגמרו מיניה משמע דמינה דריש זו וז"ל דמיח"א יתירא ו' דהטמא דריש דערוט שלהם צבזכרם שלהם דמע דגבי צהמה דכתיב טמא ולא כתב הטמא דריש צת"כ לאסור צירן ורובען ומיהו אכתי דריש מן הטמאים פרק העור והרוטב (סס קטו): לאסור צילת השקץ ולשם פ"ה ה' יתירא נדרשת לאסור צירו ורובעו ולעורו כבשרו ולצילת השקץ:

לאסור צירן ורובען. משמע הכא לזיר דאורייתא מדפרין מינה מלי שנה חלב מלר ש"מ דרשא גמורה היא וצפרק העור והרוטב (סס קכ). נמי אמר צרימי וקשה דצפרק אין מעמידין (ע"ז מ). גבי דג טמא מפליג בין מטביל צזירו לגופו ופרק גיד הנשה (וחולין טז): אי"ר יהודה ציר גויס צביעט צפאסתי ופרקי וסא א"ר יהודה מין צמיטי לא צביל ט' שאני ציר דיעה צעלמא הוא משמע שהוא מדרבנן וי"ל ציר גויס דרבנן ציר שרצים דלאורייתא וצ"ע: דמותר כהנים נמי דרשי' שקן הוא לכס גבי גויס אסמכתא צעלמא הוא וז"מ צפרק כל הבשר (וחולין קיג): גבי רב מרי צלמלת צצר שמונע צהדי טריפה ואסר ליה רבא מהטמאים ופרקי ליה מדג טהור שגלמו עז דג טמא היכי פריך מדג לבשר ט' וי"ל דקיס ליה דאסור ציר מדרבנן ונמס' תרומות (פ"י מ"ח) נמי מתן ובפ' גיד הנשה (וחולין טז): מייתי לה דג טמא ציר אסור ש"מ דאשרין לה משום דלא צלשו ומה צמכו צבפרסי ש"מ ציר מותר לא גרס ליה וקלת מיניה מיון לרץ קרף צצרן צממהה טמאה ודגיס דלינא קרף לא אכרי אסמכתא היכי מייתי רבא ראי' התם מהטמאים לאסור ציר טריפה: **רובץ** שדחן. וז"מ מיעוק לי' ממשות ליתן. כעיקר מ' ט' מכאן אמה לן לכל אסורין צבצורה פסמים (ד' מד). י"ל עיקר קרף לצירן ואורחא דהש"ס צהכי ט' והטעמלת פעמים שאמה מתעלס ועיקר קרף לוקן ואינו לפי כבודו (צ"מ ד' ג' צמזת ד' יט): ובפ"ק דהגינה (דף ג'). נמי אמר גרגיל פרט לצעיל קרף ואמר פרט לחגר וסומא ולא עיקר קרף לצעיל קינן דמפעמים דריש ליה הסס' ומיהו כלן אין צריך לומר כן דלצטרך לרובען וקיפה לאשמועי' ט' דהוי נמנש אס הממה השקץ דהוי כמחיה ואינו כללל אפילו ואסלן כמצי כהן קמ"ל צכלל צלימנה וסלן (וחולין קכ). מייתי לה גבי הממה חלז חמץ וצכלת שף טהור וגמשו מיהו קשה דמשמע הכא דלצטרך לציר צלימנה חלז דחשבי כגוף השקן דפרין מניה אכלת דיתקרי גמץ וצ"ל דשקולים דלמיה וצ"ל דמזיר לחודיה לא היה שמעיין דלמיה שמי' כאלילה דהוא מלי לאוקמה כשהשקפו ואכלו:

קיפה שדחן. צפ' העור והרוטב (וחולין קכ). אמר מלי קיפה פרמא ופרין הוא עצמו לעמא טומאת אוכלים אלא מלי קיפה מצלן אכל הכא יכול לקרות בין פרמא בין מצלן דלא תמא לאשמועינן אלא ט' שמיין כאלילה וכן משמע צפ"ה שפירש רקוקי צצר וקפלטו צבצולי קריה: **שמע**

מאת הגמל הוי"א דשרי מ"ש מהא דתניא. אלה הטמאים לאסור צירן ומהכא נילף נמי לחלב: איצטרך מן הגמל סד"א הוראית ובבהמה טהורה חיי חידוש הוא דחלב שרי ומאי חידוש כדאמר מר לגבי מניקה כדאמרינן ד' גשים דיון שעתן דאין מטטאין למפרע לא מפקידה לפקידה ולא מעת לעת. ואלו הן בתולה ומעוברת מניקה וזקנה משום דאלו אין להן דמים הרבה דמניקה דמה נעבר ונעשה חלב ומשום הכי אינה מטמאה למפרע וכיון דחלב מרס אתי ביון הוא דילתסר גבי בחלב לאכילה אלא דחרדוש הוא דשרייה רחמנא כדבעינן למימר לקמן וכיון דחרדוש הוא בבהמה טמאה נמי לישתתריה להכי איצטרך הגמל לאסור: הניחא למאן דאמר. דמניקה משרייה דיה שעתה דאינה מטמאה למפרע אלא מכאן ולהבא משום דהם נעבר ונעשה חלב לטעמא דידיה יכלת למימר דחרדוש הוא ולהכי איצטרך אידך קרא: אלא למי". משום הכי דיה שעתה דאביחרי מתפרקין מחמת הלידה מחמת הבניקת ואין נפשה כלומר אין דם וסתתה חזור עליה עד כ"ד חדש שאינה בריאה כמו שהיתה עד כ"ד חדש הלכן דיה שעתה דאין לה דמים הרבה עד כ"ד חדש אי"כ לטעמא דהא תנא ליכא למימר דחרדוש הוא ומאי איצטרך אידך הגמל: אצטרך סד"א. אכתי חרדוש הוא הוראית לזכים מידי דאית מחי דשרי והאי חלב כי אבר מן החי הוא ושרי היינו חידוש הלכן אפילו בבהמה טמאה נמי מישתירי להכי איצטרך קרא: ולר"ש. נמי דשרי לבשר בחלב בהנאה במס' חולין אפי' לטעמא דידיה לא מצית למימר דשרי דצ"ע דשרי לבשר בחלב בהנאה אי בשיל ליה בחלב לקי ואסור באכילה ואי בשיל לחלב לחודיה לא לקי אבל אסור באכילה ואכתי מג"ל דשרי באכילה: אלא מדגלי רחמנא גבי פסולי המוקדשין חיוב דאכלין במומן דכתיב חמור דבספרי מוקים לה כפסולי המוקדשין תזבח ואכלת ולא גזיר דכתיב לא תגזר. ואכלת בשר ולא חלב דכתיב לא תאכל בשר ודאיתא בפרק חמור דאיתא ושרי באכילה: ודלמא לטחוריה כן כרי שיתפרט: חריצי החלב גבינה. ודלמא לטחורה כרי שימכרם שר האלף לעובדי כוכבים וכי דרכה של מלחמה לטחורה הם רוצים להרוג את העובדי כוכבים וימכרו להם דבר מחיה אלא ש"מ לאכילתו צמא צמא דהא אלא מעתה. לרבנן דאמרי דגמל גמל לדרשא אתי לאסור חלב בהמה טמאה הכא נמי דרשן שפן וכו' דכתיבי תרי זמני להכי נמי הוא דאית כן הני למה לי אלא לא אתי אלא לכרתניא למה נשנו וכו' מפני השטותה דכל פרישה שנאמרה ונשתתל לא נשתת אלא בשביל דבר שנחתשה בה: גמל נמי להכי הוא דאתא. ולא לאסור חלב אתי: א' אצ"ג דאיכא למימר הכי דנשנו מפני השטותה מ"מ כל חיובא דאיכא למידרש מרי דמשום הכי כתב דרשנין. ואמאי דרש לא גמלל גמל יתור דמשפן שפן וארנבת ארנבת משום דמההוא דאמר חלה דרשנין דרשנו דמשום הכי אביעני להו לאכילה. גבי שפן שגורל מן החטור דאמר ר' שמעון דאיתא שפן אין בו מקצת סימנים כדאמרינן ר' שמעון אומר גמל כי פעמים כן אבל כי"ש בו מקצת סימנים דומה לאמו שרי באכילה. מר בעי ר' שמעון עד שיהא דאשו ורובו דומה לאמו או בציר מחכי: ובכורו שור. היינו כי ראשו ורובו דומה לאמו. אבל לאכילה גמל ממש הוא דאמר רחמנא אסור הא

הלוקה עובר ראשון בכורות

דבר הכא ממעלי גרה. כגון האזי טמא שנולד מן הטהורה: **גמל טמא הוא**. וסמם גמלים נולדים מן הגמלה וכתיב הוא דמשמע שהוא טמא ואין אחר שהוא גמל גמל טמא וכגון שנולד מן הפרה: **גמל גמל אחד** צמורת כהנים ואחד צמשהה תורה: **לאסור חלצה**. של גמלה: **אם הגמל** משמע את הטפל לגמל והיינו חלצו: **פירש**. מכל דרשות שדרש דכל אחין צאין לרצות וזה אין מה לרצות זו: **הטמאים**. אלה הטמאים לכס ככל השקן ה"א **יתירא**: **לאסור צירן**. שזמן הדג: **קיפה**. ריסוקה צצר וקפלטות צבצולי קדירה: **דאמר מר**. צמסכת נדה (דף טו). דס נדות נעכר מחמת הלידה ונעשה חלז הלכן חידוש הוא דמשיקרא הוה דס והאכלו צבכרת והשתא מישתרי: **אזכריה מספרקין**. מחמת הלידה: **ואין נפשה**. אין דמה חזר עליה עד שפירש וארצעה חדש ולפיכך מניקה צאינה רוראה עד דהש ולא משום דרס נעשה חלז. והשתא כיון דלאו מחמת דס קאמיי לאו חידוש הוא: **ולר"ש נמי דשרי צבגנא**. לקמן בפירקין (דף י') ר"ש אומר כו' משכחת לה דלצטרך למיכת צצר צחלז ואצ"ג דחלז גרידא אסור נמי"ו צלצטרך למיכת צין צלן ללקות על ציצולו: **סוצת**. רק ככל אות נפסך מוצח ואכלת צצר. צפסולי המוקדשין לאחר פדיונן הכמוצ מדצר: **חריצי**. ג צבינים וקא"ל ישי לרוד שיוליעם צמלמנהה לשר האלף: **יון וחלז**. וכתבי לעיל מיניה לכו שצרו ואכלו: **אלא מעפס**. צין לרבנן גין לר' שמעון דדרשי צילן גמל צמל שפן שפן מנשן דריש ציה: **למה נשנו צבצמא**. טעמאיה וטהורים: **מפני השפועה**. צריה שיש לה שני גצין ושני שדרכאות ולא נאמר צמורת כהנים: **לאפילו**. כגון פרה צילדה מיון סוס דקאכר ציי שמעון כדקמיי גמל גמל שני פעמים: **מי צעיי ציי שמעון**. (ה') דלא מישתרי צאלילה צמקלת סימניו עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו או לא:

ולר"ש י דשריי בהנאה משכחת לה למילקי על בישוליה אלא מוגלי רחמנא דבפסולי המוקדשין י צתובח ולא גזיה בשר ולא חלב * הא דחולין שרי ואימא דחולין אסור באכילה ושרי בהנאה דקדשים בהנאה נמי אסור אלא מדכתיב ודי חלב עזים ללחמך ללחם ביתך וחיים לעצרותך ודילמא לסחורה אלא מדכתיב ואת עשרת חריצי החלב ודלמא לסחורה אמו דרכה של מלחמה לסחורה ואיבעית אימא מהכא * ארץ זבת חלב ודבש יואי לא דשרי משתבח לן קרא במידי דלא חזי ואב"א מהכא * לכו שברו ואכלו ולכו שברו בלא כסף ובלא מחיר יין וחלב אלא מעתה שפן שפן ארנבת ארנבת חזיר חזיר להני"ה) הוא דאתו אלא י לכדחתיא למה נשנו בבהמה מפני יהשפועה ובעופות מפני הראה גמל גמל נמי להכי הוא דאתא כל חיובא דאיכא למידרש דרשינן י ת"ר רחל שילדה מין עז ועזו שילדה מין רחל פטורה מן הבכורה ואם יש בו מקצת סימנים חייבת ר' שמעון אומר עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו איבעיא להו לאכילה מי בעי ר"ש ראשו ורובו או לא לענין בכורה כתיב י אך בכור שור עד י שיהא הוא שור ובכורו שור אבל לאכילה גמל הוא דאמר רחמנא דאיתרי הא אישתי

מאת הגמל הוי"א דשרי מ"ש מהא דתניא. אלה הטמאים לאסור צירן ומהכא נילף נמי לחלב: איצטרך מן הגמל סד"א הוראית ובבהמה טהורה חיי חידוש הוא דחלב שרי ומאי חידוש כדאמר מר לגבי מניקה כדאמרינן ד' גשים דיון שעתן דאין מטטאין למפרע לא מפקידה לפקידה ולא מעת לעת. ואלו הן בתולה ומעוברת מניקה וזקנה משום דאלו אין להן דמים הרבה דמניקה דמה נעבר ונעשה חלב ומשום הכי אינה מטמאה למפרע וכיון דחלב מרס אתי ביון הוא דילתסר גבי בחלב לאכילה אלא דחרדוש הוא דשרייה רחמנא כדבעינן למימר לקמן וכיון דחרדוש הוא בבהמה טמאה נמי לישתתריה להכי איצטרך הגמל לאסור: הניחא למאן דאמר. דמניקה משרייה דיה שעתה דאינה מטמאה למפרע אלא מכאן ולהבא משום דהם נעבר ונעשה חלב לטעמא דידיה יכלת למימר דחרדוש הוא ולהכי איצטרך אידך קרא: אלא למי". משום הכי דיה שעתה דאביחרי מתפרקין מחמת הלידה מחמת הבניקת ואין נפשה כלומר אין דם וסתתה חזור עליה עד כ"ד חדש שאינה בריאה כמו שהיתה עד כ"ד חדש הלכן דיה שעתה דאין לה דמים הרבה עד כ"ד חדש אי"כ לטעמא דהא תנא ליכא למימר דחרדוש הוא ומאי איצטרך אידך הגמל: אצטרך סד"א. אכתי חרדוש הוא הוראית לזכים מידי דאית מחי דשרי והאי חלב כי אבר מן החי הוא ושרי היינו חידוש הלכן אפילו בבהמה טמאה נמי מישתירי להכי איצטרך קרא: ולר"ש. נמי דשרי לבשר בחלב בהנאה במס' חולין אפי' לטעמא דידיה לא מצית למימר דשרי דצ"ע דשרי לבשר בחלב בהנאה אי בשיל ליה בחלב לקי ואסור באכילה ואי בשיל לחלב לחודיה לא לקי אבל אסור באכילה ואכתי מג"ל דשרי באכילה: אלא מדגלי רחמנא גבי פסולי המוקדשין חיוב דאכלין במומן דכתיב חמור דבספרי מוקים לה כפסולי המוקדשין תזבח ואכלת ולא גזיר דכתיב לא תגזר. ואכלת בשר ולא חלב דכתיב לא תאכל בשר ודאיתא בפרק חמור דאיתא ושרי באכילה: ודלמא לטחוריה כן כרי שיתפרט: חריצי החלב גבינה. ודלמא לטחורה כרי שימכרם שר האלף לעובדי כוכבים וכי דרכה של מלחמה לטחורה הם רוצים להרוג את העובדי כוכבים וימכרו להם דבר מחיה אלא ש"מ לאכילתו צמא צמא דהא אלא מעתה. לרבנן דאמרי דגמל גמל לדרשא אתי לאסור חלב בהמה טמאה הכא נמי דרשן שפן וכו' דכתיבי תרי זמני להכי נמי הוא דאית כן הני למה לי אלא לא אתי אלא לכרתניא למה נשנו וכו' פרישה שנאמרה ונשתתל לא נשתת אלא בשביל דבר שנחתשה בה: גמל נמי להכי הוא דאתא. ולא לאסור חלב אתי: א' אצ"ג דאיכא למימר הכי דנשנו מפני השטותה מ"מ כל חיובא דאיכא למידרש מרי דמשום הכי כתב דרשנין. ואמאי דרש לא גמלל גמל יתור דמשפן שפן וארנבת ארנבת משום דמההוא דאמר חלה דרשנין דרשנו דמשום הכי אביעני להו לאכילה. גבי שפן שגורל מן החטור דאמר ר' שמעון דאיתא שפן אין בו מקצת סימנים כדאמרינן ר' שמעון אומר גמל כי פעמים כן אבל כי"ש בו מקצת סימנים דומה לאמו שרי באכילה. מר בעי ר' שמעון עד שיהא דאשו ורובו דומה לאמו או בציר מחכי: ובכורו שור. היינו כי ראשו ורובו דומה לאמו. אבל לאכילה גמל ממש הוא דאמר רחמנא אסור הא

מאת הגמל הוי"א דשרי מ"ש מהא דתניא. אלה הטמאים לאסור צירן ומהכא נילף נמי לחלב: איצטרך מן הגמל סד"א הוראית ובבהמה טהורה חיי חידוש הוא דחלב שרי ומאי חידוש כדאמר מר לגבי מניקה כדאמרינן ד' גשים דיון שעתן דאין מטטאין למפרע לא מפקידה לפקידה ולא מעת לעת. ואלו הן בתולה ומעוברת מניקה וזקנה משום דאלו אין להן דמים הרבה דמניקה דמה נעבר ונעשה חלב ומשום הכי אינה מטמאה למפרע וכיון דחלב מרס אתי ביון הוא דילתסר גבי בחלב לאכילה אלא דחרדוש הוא דשרייה רחמנא כדבעינן למימר לקמן וכיון דחרדוש הוא בבהמה טמאה נמי לישתתריה להכי איצטרך הגמל לאסור: הניחא למאן דאמר. דמניקה משרייה דיה שעתה דאינה מטמאה למפרע אלא מכאן ולהבא משום דהם נעבר ונעשה חלב לטעמא דידיה יכלת למימר דחרדוש הוא ולהכי איצטרך אידך קרא: אלא למי". משום הכי דיה שעתה דאביחרי מתפרקין מחמת הלידה מחמת הבניקת ואין נפשה כלומר אין דם וסתתה חזור עליה עד כ"ד חדש שאינה בריאה כמו שהיתה עד כ"ד חדש הלכן דיה שעתה דאין לה דמים הרבה עד כ"ד חדש אי"כ לטעמא דהא תנא ליכא למימר דחרדוש הוא ומאי איצטרך אידך הגמל: אצטרך סד"א. אכתי חרדוש הוא הוראית לזכים מידי דאית מחי דשרי והאי חלב כי אבר מן החי הוא ושרי היינו חידוש הלכן אפילו בבהמה טמאה נמי מישתירי להכי איצטרך קרא: ולר"ש. נמי דשרי לבשר בחלב בהנאה במס' חולין אפי' לטעמא דידיה לא מצית למימר דשרי דצ"ע דשרי לבשר בחלב בהנאה אי בשיל ליה בחלב לקי ואסור באכילה ואי בשיל לחלב לחודיה לא לקי אבל אסור באכילה ואכתי מג"ל דשרי באכילה: אלא מדגלי רחמנא גבי פסולי המוקדשין חיוב דאכלין במומן דכתיב חמור דבספרי מוקים לה כפסולי המוקדשין תזבח ואכלת ולא גזיר דכתיב לא תגזר. ואכלת בשר ולא חלב דכתיב לא תאכל בשר ודאיתא בפרק חמור דאיתא ושרי באכילה: ודלמא לטחוריה כן כרי שיתפרט: חריצי החלב גבינה. ודלמא לטחורה כרי שימכרם שר האלף לעובדי כוכבים וכי דרכה של מלחמה לטחורה הם רוצים להרוג את העובדי כוכבים וימכרו להם דבר מחיה אלא ש"מ לאכילתו צמא צמא דהא אלא מעתה. לרבנן דאמרי דגמל גמל לדרשא אתי לאסור חלב בהמה טמאה הכא נמי דרשן שפן וכו' דכתיבי תרי זמני להכי נמי הוא דאית כן הני למה לי אלא לא אתי אלא לכרתניא למה נשנו וכו' פרישה שנאמרה ונשתתל לא נשתת אלא בשביל דבר שנחתשה בה: גמל נמי להכי הוא דאתא. ולא לאסור חלב אתי: א' אצ"ג דאיכא למימר הכי דנשנו מפני השטותה מ"מ כל חיובא דאיכא למידרש מרי דמשום הכי כתב דרשנין. ואמאי דרש לא גמלל גמל יתור דמשפן שפן וארנבת ארנבת משום דמההוא דאמר חלה דרשנין דרשנו דמשום הכי אביעני להו לאכילה. גבי שפן שגורל מן החטור דאמר ר' שמעון דאיתא שפן אין בו מקצת סימנים כדאמרינן ר' שמעון אומר גמל כי פעמים כן אבל כי"ש בו מקצת סימנים דומה לאמו שרי באכילה. מר בעי ר' שמעון עד שיהא דאשו ורובו דומה לאמו או בציר מחכי: ובכורו שור. היינו כי ראשו ורובו דומה לאמו. אבל לאכילה גמל ממש הוא דאמר רחמנא אסור הא

מאת הגמל הוי"א דשרי מ"ש מהא דתניא. אלה הטמאים לאסור צירן ומהכא נילף נמי לחלב: איצטרך מן הגמל סד"א הוראית ובבהמה טהורה חיי חידוש הוא דחלב שרי ומאי חידוש כדאמר מר לגבי מניקה כדאמרינן ד' גשים דיון שעתן דאין מטטאין למפרע לא מפקידה לפקידה ולא מעת לעת. ואלו הן בתולה ומעוברת מניקה וזקנה משום דאלו אין להן דמים הרבה דמניקה דמה נעבר ונעשה חלב ומשום הכי אינה מטמאה למפרע וכיון דחלב מרס אתי ביון הוא דילתסר גבי בחלב לאכילה אלא דחרדוש הוא דשרייה רחמנא כדבעינן למימר לקמן וכיון דחרדוש הוא בבהמה טמאה נמי לישתתריה להכי איצטרך הגמל לאסור: הניחא למאן דאמר. דמניקה משרייה דיה שעתה דאינה מטמאה למפרע אלא מכאן ולהבא משום דהם נעבר ונעשה חלב לטעמא דידיה יכלת למימר דחרדוש הוא ולהכי איצטרך אידך קרא: אלא למי". משום הכי דיה שעתה דאביחרי מתפרקין מחמת הלידה מחמת הבניקת ואין נפשה כלומר אין דם וסתתה חזור עליה עד כ"ד חדש שאינה בריאה כמו שהיתה עד כ"ד חדש הלכן דיה שעתה דאין לה דמים הרבה עד כ"ד חדש אי"כ לטעמא דהא תנא ליכא למימר דחרדוש הוא ומאי איצטרך אידך הגמל: אצטרך סד"א. אכתי חרדוש הוא הוראית לזכים מידי דאית מחי דשרי והאי חלב כי אבר מן החי הוא ושרי היינו חידוש הלכן אפילו בבהמה טמאה נמי מישתירי להכי איצטרך קרא: ולר"ש. נמי דשרי לבשר בחלב בהנאה במס' חולין אפי' לטעמא דידיה לא מצית למימר דשרי דצ"ע דשרי לבשר בחלב בהנאה אי בשיל ליה בחלב לקי ואסור באכילה ואי בשיל לחלב לחודיה לא לקי אבל אסור באכילה ואכתי מג"ל דשרי באכילה: אלא מדגלי רחמנא גבי פסולי המוקדשין חיוב דאכלין במומן דכתיב חמור דבספרי מוקים לה כפסולי המוקדשין תזבח ואכלת ולא גזיר דכתיב לא תגזר. ואכלת בשר ולא חלב דכתיב לא תאכל בשר ודאיתא בפרק חמור דאיתא ושרי באכילה: ודלמא לטחוריה כן כרי שיתפרט: חריצי החלב גבינה. ודלמא לטחורה כרי שימכרם שר האלף לעובדי כוכבים וכי דרכה של מלחמה לטחורה הם רוצים להרוג את העובדי כוכבים וימכרו להם דבר מחיה אלא ש"מ לאכילתו צמא צמא דהא אלא מעתה. לרבנן דאמרי דגמל גמל לדרשא אתי לאסור חלב בהמה טמאה הכא נמי דרשן שפן וכו' דכתיבי תרי זמני להכי נמי הוא דאית כן הני למה לי אלא לא אתי אלא לכרתניא למה נשנו וכו' פרישה שנאמרה ונשתתל לא נשתת אלא בשביל דבר שנחתשה בה: גמל נמי להכי הוא דאתא. ולא לאסור חלב אתי: א' אצ"ג דאיכא למימר הכי דנשנו מפני השטותה מ"מ כל חיובא דאיכא למידרש מרי דמשום הכי כתב דרשנין. ואמאי דרש לא גמלל גמל יתור דמשפן שפן וארנבת ארנבת משום דמההוא דאמר חלה דרשנין דרשנו דמשום הכי אביעני להו לאכילה. גבי שפן שגורל מן החטור דאמר ר' שמעון דאיתא שפן אין בו מקצת סימנים כדאמרינן ר' שמעון אומר גמל כי פעמים כן אבל כי"ש בו מקצת סימנים דומה לאמו שרי באכילה. מר בעי ר' שמעון עד שיהא דאשו ורובו דומה לאמו או בציר מחכי: ובכורו שור. היינו כי ראשו ורובו דומה לאמו. אבל לאכילה גמל ממש הוא דאמר רחמנא אסור הא

מאת הגמל הוי"א דשרי מ"ש מהא דתניא. אלה הטמאים לאסור צירן ומהכא נילף נמי לחלב: איצטרך מן הגמל סד"א הוראית ובבהמה טהורה חיי חידוש הוא דחלב שרי ומאי חידוש כדאמר מר לגבי מניקה כדאמרינן ד' גשים דיון שעתן דאין מטטאין למפרע לא מפקידה לפקידה ולא מעת לעת. ואלו הן בתולה ומעוברת מניקה וזקנה משום דאלו אין להן דמים הרבה דמניקה דמה נעבר ונעשה חלב ומשום הכי אינה מטמאה למפרע וכיון דחלב מרס אתי ביון הוא דילתסר גבי בחלב לאכילה אלא דחרדוש הוא דשרייה רחמנא כדבעינן למימר לקמן וכיון דחרדוש הוא בבהמה טמאה נמי לישתתריה להכי איצטרך הגמל לאסור: הניחא למאן דאמר. דמניקה משרייה דיה שעתה דאינה מטמאה למפרע אלא מכאן ולהבא משום דהם נעבר ונעשה חלב לטעמא דידיה יכלת למימר דחרדוש הוא ולהכי איצטרך אידך קרא: אלא למי". משום הכי דיה שעתה דאביחרי מתפרקין מחמת הלידה מחמת הבניקת ואין נפשה כלומר אין דם וסתתה חזור עליה עד כ"ד חדש שאינה בריאה כמו שהיתה עד כ"ד חדש הלכן דיה שעתה דאין לה דמים הרבה עד כ"ד חדש אי"כ לטעמא דהא תנא ליכא למימר דחרדוש הוא ומאי איצטרך אידך הגמל: אצטרך סד"א. אכתי חרדוש הוא הוראית לזכים מידי דאית מחי דשרי והאי חלב כי אבר מן החי הוא ושרי היינו חידוש הלכן אפילו בבהמה טמאה נמי מישתירי להכי איצטרך קרא: ולר"ש. נמי דשרי לבשר בחלב בהנאה במס' חולין אפי' לטעמא דידיה לא מצית למימר דשרי דצ"ע דשרי לבשר בחלב בהנאה אי בשיל ליה בחלב לקי ואסור באכילה ואי בשיל לחלב לחודיה לא לקי אבל אסור באכילה ואכתי מג"ל דשרי באכילה: אלא מדגלי רחמנ